

NOMINACIJA „METŲ MOKYTOJAS“ – RITAI LIACHAUSKIENEI

Tradiciniame renginyje „Muzikiniai rudenys“ buvo apdovanoti geriausi Akmenės rajono mokytojai. „Metų mokytojas“ nominacija įteikta ir mūsų gimnazijos lietuvių kalbos mokytojai metodininkei Ritai Liachauskienei. Nominaciją įteikė Akmenės rajono savivaldybės meras Vitalijus Mitrofanovas ir mero pavaduotojas Apolinaras Nicius.

„Ačiū tiems, kurie pastebėjo. Ačiū tiems, kurie pritarė. Man didžiausia laimė yra, jeigu klasėje matau bent porą spindinčių akių“, - kalbėjo Rita Liachauskienė.

Tad, pasibaigus šventiniams renginiams, paklausėme mūsų gimnazijos mokytojos, kodėl ji pasirinko būtent šią specialybę. Juk net mes, mokiniai, žinome, koks šis darbas yra sunkus ir atsakingas.

Papasakokite, kaip nusprendėte pasirinkti mokytojos profesiją. Kuo ji sudomino?

Nuo vaikystės norėjau būti mokytoja, ko gero, kitos svajonės ir neturėjau. Į savo tikslą ėjau nuosekliai ir kryptingai, t. y., niekada nesuabejojau pasirinkimo teisingumu ir pašaukimu. Taip, drįstu sakyti, kad būti mokytoja – mano pašaukimas. Galbūt tai atrodo keista šių dienų jaunuoliams, kurie nelaiko mokytojo

profesijos prestižine ir nemano, kad dirbti mokytoju gali būti įdomu.

Augau pedagogų šeimoje. Nuolat mačiau mokytojų gyvenimo kasdienybę. Man patiko lietuvių kalbos ir literatūros pamokos. Patiko raiškus skaitymas, buvo įdomu taisyti klaidas (padėdavau bendraklasiams rašyti rašinėlius), o jei pasisekdavo nugvelbti iš tėvelio lituanisto paskaitinėti stipresnių darbelių, jausdavausi ypač gerai. Ir sekėsi. Nuo 7 klasės svajojau būti būtent lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja. Mama, pamenu, bandė mane perkalbėti. Tačiau buvau užsispyrusi ir savo ketinimo nekeičiau.

Kas, Jūsų nuomone, yra geras pedagogas?

Būti geru pedagogu nėra lengva. Tai daug kantrybės reikalaujantis darbas. Geras mokytojas tai ne tik gerai dalyką išmanantis specialistas. Tu nežinai, ką šiandien bet kuris mokinys gali iškrėsti. Reikia begalinio takto, laikytis etikos taisyklių, netgi suklydus atsiprašyti. O metams bėgant, laikas pareikalauja naujų iššūkių – turi neatsilikti, nuolat tobulėti. Būtina kontroliuoti savo emocijas, gerbti mokinių poreikius, turi būti teisingas, rūpestingas, geras psichologas. Labai vertinu pedagoginį solidarumą, kai keli mokytojai siekia bendrų dalykų, palaiko vienas kitą.

Kiek metų dirbate Papilės Simono Daukanto gimnazijoje? Kaip keitėsi gyvenimas šioje gimnazijoje?

Šioje gimnazijoje pradėjau 35-uosius darbo metus. Tai mano vienintelė darbovietė. Kai palyginu ankstesnius darbo metus, pastebiu mokinių abejingumą mokslui, motyvacijos stoką. Mokytojai, matyt, irgi kitokie, būdavo daugiau būrelių. Anksčiau mokykloje šaldavome, per senus langus švilpdavo vėjas. Dabar, ačiū direktoriui R. Perminui, dirbame renovuotame pastate.

Kas Jūsų darbe labiausiai džiugina, o kas liūdina?

Didžiausią džiaugsmą atneša geri mokinių pasiekimai tiek pamokose, tiek olimpiadose, konkursuose. Žaviuosi ne vien mokymosi laimėjimais. Maloniai širdį pakutena ir gražus mokinių elgesys, taktas. Nėra didesnės dovanos už mokinio ištartą „ačiū už griežtą, bet teisingą žodį“. Liūdina išlūmas, abejingumas mokslui, piktas, nepamatuotas žodis.

Lina Jonaitytė, IV kl.

RAŠINIO KONKURSO „RAŠAU MERUI“ DALYVĖS DARBAS

Labą diena, gerbiamas Akmenės rajono Mere,

Nuoširdžiai dėkoju už galimybę išsakyti savo mintis šiame laiške.

Papilė – tarytum prasiskleidusi lėlėja, kuri sužavi ne tik savą, bet ir svetimą. Ne paslaptis, kad šis mažytis miestelis praeivius stebina kasmet, pradėdant Simonu Daukantu ir jo įtaka Papilei. Tenka pripažinti, kad drąsa, pasiaukojimas ar tiesiog auka yra patys nuostabiausi ir gražiausi dalykai, kuriuos žmogus šioje žemėje gali padaryti. Esame tik dulkių krūva, kuri po kelių dešimtmečių išnyks – ji įgauna prasmę tik tuomet, kai gyvenimas tampa auka bendram gėriui – ne sau, o kitam, bendrai vizijai, į kurią įsitraukia ir kiti bendraminčiai. Ir staiga supranti, kad esi ne vienas, nes kiekvienas iš mūsų dalyvauja kurdamas bendrą gėrį, teisingesnį, geresnį pasaulį.

Kad ir kokia nuostabi bebūtų upė, jos dugne visada nusės didžiausios problemos. Lygiai taip pat kaip ir mano miestelis. Taip, pasižiūrėjus jis nuostabus, bet ... yra daug rudeninių lapų, kurie nesugeba paslėpti didžiausių jos problemų. Mes visi norime būti išgirsti, matomi, mylimi ir reikalingi, bet visa tai bevertis gyvenimas, jei negalime būti saugūs. Jau labai seniai, žengdami Jono Basanavičiaus gatvę link Simono Daukanto gatvės, susiduriame su klausimu: „ar šiandien liksiu gyvas?“ Tarp šių gatvių nėra jokių ženklų, kurie verstų pristabdyti vairuotoją, negana to, jokios pėsčiųjų perėjos. Tai gyvenamoji vieta. Kiekvieną dieną šia gatve į mokyklą eina vaikai. Jų tėvai priversti jaudintis ir sukti galvas dėl savo vaiko, ar jis pasiekė mokyklos duris. Todėl manau, kad pėsčiųjų perėja toje vietoje yra būtina. Mes galime užkirsti kelią tragedijai, kol dar nėra vėlu, nes žmogaus gyvybė yra pati svarbiausia.

Jei įsiklausysite, išgirsite... Tas garsas, kai krenta lapai – tai žiemos žingsniai, kurie sako, kad rytai skęs žiemos tamsoje. Tamsa baugina kiekvieną. Ji priverčia sustabdyti kvėpavimą ir susimąstyti, kodėl esi čia. O aš tiesiog žingsniuoju mokyklos link. Manau, kad tie, kurie gyvena Pelkelės kaime, Kruopių gatvėje, pritarę man, kad keli žibintai nepamaisytų, ypač tamsiu paros metu. Taigi, norim būti ne tik saugūs, bet ir matomi!

Mirtis – tai vienintelė jūra, kuri priverčia mus mirti iš troškulio, taip ir nespėjus paragauti gyvenimo vandens. Ne visada mirštame savo noru, laiku. Palikdami šį pasaulį nežinome, ar bus žmogus, kuris iš ilgesio kapą baltom našlaitėlėm užsodins. O jei neatsiras? Kas tada? Pasipuošiu piktžolėm ir tapsiu visų užmiršta, niekam nereikalinga. Tada nusvyra rankos... Dėl ko gyvena žmogus? Dėl to, kad miręs apaugtų piktžolėm? Ne! Mirtis mus sunaikina, bet kartu ir išlaisvina. Tačiau neilgam ... Lankydama savo artimųjų kapus, matau apleistą kapą. Niekada nelikau abejinga tokiems radiniams, juk nesunku išrauti žolę, bet ne mano jėgoms apeiti visus kapus ir juos sutvarkyti. Todėl, manau, kad būtų puiku, kad juos kažkas tvarkytų, kol jie dar neapžėlė visiškai. Nejau žmogus po mirties nebėra vertas šiek tiek daugiau pagarbos nei piktžolės ant kapo? Aš nuoširdžiai Jūsų prašau, pakeiskite tai. Žmogus ne visada spėja pajusti gyvenimą, tačiau mes tai galime jiems suteikti po mirties. Mirtis sunaikina žmogaus gyvenimą, bet ne patį žmogų.

Užmerkiu akis ir atveriu širdies duris Dieviškai sekmadienio giesmei. Šie sklindantys garsai vis labiau verčia pamilti Dievą ir žengti paskui jį. Kiekvienas sekmadienis tarytum pati didžiausia šventė. Bažnyčios durys atviros kiekvienam jau 130 metų. Šis skaičius rodo, kokia stipri Šv. Juozapo bažnyčios bendruomenė. Tačiau vis daugiau metų skaičiuojanti bažnyčia rodo per laiką nublukusias sienas, lubose nemenką plyšį ir amžinai apžėlusį takelį, kurio nespėjame ravėti. Taip norėtusi, kad apie bažnyčią būtų išdėliotos plytelės, o vidus –restauruotas. Aš tikiu, kad Dievas šiame gyvenime yra davęs ne vieną pašaukimą. Gal todėl nesu tikra, jog tai, ką šiandien darau, yra vienintelis kelias, kuriuo turiu eiti. Todėl esu pasiryžusi siekti geresnių rezultatų, kurie džiugintų ne tik mane, bet ir kitus. Juolab kai bažnyčia yra visų namai, nesvarbu kur tu, ką veiki ir kokie tavo įsitikinimai. Tačiau manau, kad bažnyčia negali kovoti su žmogaus įsitikinimais. Bet tuo pačiu metu smerkti tai, kas tapo visuomenės pagrindu? Taigi, bažnyčia yra ir pagrindas, ir visa, kas gali būti gera ir nuostabu. Būti švariu ne tik protu, bet ir siela – tai pasiekti artesnį gyvenimą, tikėjimą su Dievu. Būk trapus kaip žmogus, bet be galo stiprus – kaip tikėjimas.

Kai žvelgiu į žvaigždes giedrame danguje, visuomet savęs klausiu, ar šiandien padariau kažką gero, kad rytoj būtų šiek tiek geresnis? Nes galimybės neatsiranda iš niekur – jas reikia susikurti ir užsidirbti. Tai reikalauja daug atkaklumo ir drąsos. Taigi, jei nori turėti tai, ko dar neturi, padaryk tai, ko dar niekad nesi daręs, išsakyk savo mintis, pasiūlymus ir galbūt tavo dėka rytoj taps gražesnis ir geresnis.

Pagarbiai Papilės Simono Daukanto gimnazijos III klasės mokinė

Gerda Butnoriūtė